

J.D. ROBB

DOSTIHNE
TĚ MINULOST

edice
KIO KAN

Copyright © 2021 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2023
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu FORGOTTEN IN DEATH
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím St. Martin's Press,
an imprint of St. Martin's Publishing Group
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-922-4

*Málokdo znal ji, málokdo tušil
Lucy že přestala žít;
teď však je v hrobě – pro mě ten rozdíl
větší snad nemůže být!*

William Wordsworth

Vidím povinnost zde rozdělenou.

William Shakespeare
(překlad J. V. Sládek)

1

Pro policistku z oddělení vražd smrt často představovala začátek dne. Pro míšenku nedbale zabalenou do plachty a pohozenou v kontejneru u staveniště vražda naopak představovala jeho konec.

Poručík Eva Dallasová se sklonila pod policejní páskou a vykročila přes sutiny z demoličních prací. Jela právě do centra na policejní ústředí, když přijala hovor z dispečinku, který ji nasměroval k jednomu staveništi v Hudson Yards.

Počasí bylo příjemné, teplé vánky května 2061 ještě nevystřídala červnová horka, jež budou jistě následovat. Kolem postávali stavební dělníci v přilbách a botách s ocelovými špičkami, popíjeli kávu, klábosili a civěli na kontejner, u něhož hlídkovali dva strážníci.

Eva věděla, že civění na smrt civilisté nedokážou odolat.

Odněkud k ní doléhala tvrdá staccatová ozvěna sbíječek připomínající kulomet. Celá oblast jich byla plná.

Kontejner stál na severní straně sedmdesátipatrové věžovité budovy, poblíž tří menších domů. Tahle trojice vznikla těsně po městských válkách ve stylu „narychlo je splácněte a doufejte, že vydrží“ a přímo z ní sálala omšelost stejně jako lhostejné zanedbávání.

Eva zaznamenala rozbitá okna, otlučené zdi pomalované graffiti, oprýskané fasády i staré trámy, zlomené a pokroucené, mohutné stroje, zvláště ladné pohyby vysokých jeřábů a pohoří menších strojů, vyrovnaných a připravených k použití.

Připomínalo to válečnou zónu po uzavření příměří, ale jediná oběť, kterou Eva viděla, ležela zabalená v kontejneru na stavebním odpadu.

Ať měla v plánu cokoliv, různé papírování i práce na rozpočtu, všechno skončilo. Civilisté můžou na mrtvé jen civět, ale ona jim zařídí spravedlnost.

Donesla si k poldům u kontejneru terénní soupravu a poklepala na odznak. „Kdo byl první na místě?“

„My, poručíku. Strážníci Urlyová a Getz.“

„Tak spusťte,“ pobídla je Eva a vytáhla z terénní soupravy Hermetikus.

Urlyová, černoška po čtyřicítce, se nadechla. „Getz a já jsme se dostavili na základě telefonátu v sedm hodin třicet pět minut. Potvrdili jsme, že v kontejneru leží mrtvola a zajistili jsme okolí. Na devět set jedenáctku volal nějaký Manuel Best – prý našel tělo krátce po začátku směny v sedm třicet.“

„Možná ho upozornila ta krvavá stopa.“

Urlyové zacukaly koutky úst – nejbližší nápodoba úsměvu. „Ano, madam. Best se podle svých slov domníval, že sem někdo hodil mrtvé nebo zraněné zvíře.“

„Docela to s ním otřásl, poručíku.“ Getz, statný, zhruba třicetiletý běloch, trhl bradou doleva. „Je to ještě dítě, student na univerzitě, chodí sem na brigádu. Tenhle týden začal.“

„To je drsný způsob, jak získat první pracovní zkušenosti. Až skončím s tělem, chci si s ním promluvit.“

Přistoupila ke kontejneru – vyhnula se při tom kapkám zaschlé krve – a, jelikož byla dost vysoká, nahlédla přes okraj.

Z plastové plachty vyčnívala hlava oběti – bylo ji vidět z profilu. Rozcuchané vlasy barvy prachu slepila krev, která zároveň tvořila šmouhy na plachtě.

Když vrah hodil mrtvou do kontejneru, vypadla z plachty ruka. Vrah spěchal: zabít, vyhodit, utéct.

„Jsou vidět těžká zranění tupým předmětem na pravé straně hlavy, stejně jako krvavá stopa, která začíná přibližně metr a půl od kontejneru na opačné straně plotu. Krev je na stěně kontejneru i na plastové plachtě použité k zakrytí těla. Pachatel sem v ní patrně oběť přinesl.“

Eva natočila do záznamu vnitřek kontejneru včetně polohy těla a syčivě vydechla.

Zaizolovala se a podala terénní soupravu Getzovi.

A přehoupla se přes okraj kontejneru.

Uvnitř byl stavební, ne komunální odpad – měla šťastný den. Ale stavební odpad zase mohl obsahovat hřebíky, střepy, zubatý kov a vůbec všechny možné ostré hrany.

„Mrtvá neměří víc než sto pětapadesát centimetrů,“ odhadla Eva, když zvedla cíp plachty a odhalila víc ze zranění hlavy. „Krev, úlomky kostí, šedá hmota. Podejte mi soupravu. Případá mi, že...“

Vytáhla ze soupravy mikrobrýle, nasadila je a sklonila se k tělu. „Jo, vražednou zbraní bude páčidlo. Vidím, kde se do ní zabodl dvojitý hák a kde se otiskla plochá rukojeť.“

Jemně otočila hlavu mrtvé ke straně. „Dva údery, jeden do pravého spánku, druhý do týla. Jeden patrně stačil.“

„Krucí. Poručíku, já ji znám. Getzi?“

Strážník se zvedl na špičky a nahlédl dovnitř. „Jo, sakra. Bezdomovkyně, madam. Pohybovala se po okolí a žebrala bez licence.“

„Nechávali jsme ji na pokoji,“ dodala Urlyová. „Byla neškodná. Vyráběla kytičky nebo papírová zvířátka a dávala je každému, kdo jí věnoval pár drobných, chápete.“

„Znáte jméno?“

„Ne, madam. Přes zimu a za špatného počasí chodila většinou do útulku v Chelsea, nebo nocovala v jedné z těchhle zchátralých budov. To dělá hodně bezdomovců. Nikoho neobtěžovala, ale měla u sebe notýsek, kam si zapisovala, když viděla, jak někdo porušuje pravidla.“

„O porušování jakých pravidel mluvíme?“ zeptala se Eva a vytáhla identikit.

„Dopravní předpisy, vyhazování odpadků na ulici – na to byla obzvlášť vysazená –, krádeže v obchodech, nedovolená vniknutí, neuklizení hověnek po svém psovi.“ Urlyová pokrčila rameny. „Vždycky zaznamenala popis pachatele, přečin, čas a místo. Pak našla nějakého poldu a přečetla mu to. Chtěla po nás, abychom si to opsali.“

„Většinou jsme to udělali, poděkovali jsme jí a dali jí pár babek,“ navázal Getz. „Přezdívali jsme jí Bé Ó. Bdělá občanka.“

„Její údaje jsou neúplné, je v nich plno mezer, ale vypadá to na Alvu Quirkovou. Míšenka, čtyřicet šest let. Žádná pevná adresa. Žádné současné zaměstnání. Nemá uvedené ani žádné příbuzné. To ještě prověříme.“

„Alva,“ zopakovala Urlyová. „Poručíku, jestli se ukáže, že neměla rodinu, poldové z Desátého okrsku jí zařídí kremaci. Byla něco jako náš maskot.“

„Postarám se o to, aby vás informovali. Čas smrti: jedna hodina dvacet minut. Příčina smrti: poranění hlavy předmětem s tupou a ostrou částí. Jak ještě potvrdí soudní patolog.“

Eva uslyšela klapot a rozeznala v něm zvuk podpatků různých kovbojských kozaček. „Peabodyová,“ řekla, aniž by vzhlédla. „Právě včas. Všichni se zaizolujte a vytáhneme mrtvou ven. Já ji zvednu,“ dodala Eva, než za ní stačil dovnitř vlézt Getz. „Zvednu ji a podám ji vám.“

Nebylo to lehké a už vůbec ne příjemné, ale Evě se podařilo zasunout ruce pod plastovou plachtu a Alvu chytit.

Zvedala sice mrtvou váhu, ale žena nevážila víc než čtyřicet kilo.

Urlyová sáhla přes okraj kontejneru, aby Evě odlehčila, a krátce nato jí Getz s Peabodyovou pomohli držet nohy.

Položili oběť na zem před kontejnerem, s plachtou stále oмотanou kolem spodní poloviny těla.

Eva se sklonila, aby prohledala četné kapsy Alviných vbydlele šedivých pytlovitých kalhot. „Žádný notýsek, nic.“

„Mívala batůžek, ale notes a tužku nosila v kapse.“

„Teď tam nejsou.“ Eva se ohlédla na kontejner a pomyslela si: Sakra.

Otočila se ke kolegyni. Ještě pořád si nezvykla na červené konečky a pruhy v tmavých, nyní volně rozpuštěných vlasech. Vlastně měla dojem, že těch proužků ještě přibylo.

„Peabodyová, strážník Getz vás zavede za svědkem, který ji našel. Zapište jeho výpověď. Na staveništi musí být nějaké

zabezpečení – sežeňte kopie disků z bezpečnostních kamer, případně vyhledejte hlídače. A zajistěte, aby ten, kdo to tady vede, věděl, že je stavba do odvolání uzavřená.“

„Rozumím.“

„Teď rozmotáme zbytek plachty.“

Když spolu s Urlyovou rozbali i spodní polovinu těla, Eva uviděla špaček tužky zachycený v potrhané záložce kalhot.

„Tužka, zachycená v záložce u kalhot,“ řekla do záznamníku a vytáhla sáček na důkazy. „Upustila ji, když schytala ránu do hlavy. Někdo nechtěl být v tom jejím notesu. Čili notes nenajdu v kontejneru. Ani batoh. Musíme se po nich podívat, ale vrah je nejspíš odnesl. Tužku přehlédl, šlo o uspěchanou akci.“

Na chvíli se posadila na paty. Přímo to viděla. „Vražedná zbraň může být v kontejneru, ale pokud ji tam vrah chtěl nechat, bylo by chytřejší, kdyby ji zabalil s tělem. Najdeme místo, kde oběť zabil. Část krve odstranil, ale byla tma – i když svítila bezpečnostní světla, neviděl všechnu. A postupoval zbrkle, nezabalil oběť pořádně, proto se mu z plachty vysunula a začala za sebou nechávat krvavou stopu.“

Možná tu chtěla přespat. Budovy sice uzavřeli a na stavební práce je i oplotili, ale ona to tu zná, takže sem chodí na noc. Je teplo, kdo by chtěl za tak příjemné noci trčet v útulku? Něco slyšela nebo viděla. Něco, co se nedělá. A řekla si: To přece musím zapsat pro svoje policejní přátele.“

„Páni, poručíku, zní to správně.“

„Obchod s nelegálními látkami, znásilnění, loupež – nepůjde o pohazování odpadků nebo psí hovínka. Vrah jí může sebrat notes, ale co by jí bránilo někomu to říct? To se dá vyřešit jediným způsobem. Kde sebral páčidlo? Protože ji určitě zabil páčidlem.“

Za řeči Eva přejela oběti rukama po těle a zkontrolovala, jestli nenajde další zranění, ať už útočná, nebo obranná. „Jenom ty dvě rány do hlavy. Do týla, když se odvrátila, do pravého spánku, když padala – druhá rána byla pro jistotu. Sebrat notýsek a batoh, prohledat kapsy a vzít všechno, co

u sebe má. Pak sehnat plachtu – musel vědět, kde ji najde –, zabalit ji, odnést ke kontejneru a hodit ji dovnitř.“

„Proč ji nenechal tam, kde padla?“

„Někdo by mohl přijít a najít ji. Potřebujete zmizet, zbavit se toho batohu, zničit notes a umýt se. Jste od krve, určitě na vás vystříkly nějaké kapky. Takhle ji nikdo několik hodin nenajde. Nejspíš by to trvalo ještě o pár hodin déle, kdyby vrah neodvedl tak nedbalou práci.“

„Kdysi mi řekla, že se musí starat o New York, protože se New York postaral o ni.“

„A přesně to uděláme teď i my, strážníku. Ano, postaráme se o ni.“

Eva se zvedla a zavolala technikům i do márnice.

„Zůstaňte u těla,“ pokynula Urlyové a sama se vyhoupla zpátky do kontejneru.

Urlyová jí věnovala další náznak úsměvu. „To jsou moc pěkné boty.“

„Byly. Popište ten notes.“

Když Eva z kontejneru zase vyskakovala – s prázdnými rukama –, Peabodyová už na ni čekala.

„Svědék právě nastoupil u firmy Singer Developers,“ spustila. „Pracuje tam jeho strýc a sehnal mu brigádu na léto. Všiml si krve, pomyslel si, že je v kontejneru nějaké zvíře, možná jenom zraněné, a šel se podívat. Uviděl tělo a, jak sám říká, začal jančit.“

„Dotkl se něčeho?“

„Tvrdí, že ne. Byl z toho na prášky. Ale zavolal na policii a pak i strýci.“

Peabodyová přešlápla – dávala si pozor, aby nestoupla různými kozačkami do zaschlé krve.

„Svědék tu byl ráno jako jeden z prvních – chtěl udělat dobrý dojem – a jeho strýc právě přijížděl. Taky se podíval a oba pak počkali na Urlyovou a Getze. Zatímco čekali, strýc – Marvin Shellerling – zavolal předákovi, který se spojil se Singerem. Tím myslím Boltona Kincada Singera, který zhruba před sedmi lety převzal podnik od Jamese Boltona Singera, svého

otce. Singer spolupracuje. Mám záznamy z kamer, ale říkali, že tenhle kout staveniště nezabírají. Podle předáka Paulieho Geraldiho tady vzadu není nic, co by potřebovalo hlídat.“

Peabodyová se podívala na Eviny odřené a špinavé boty. „Kontejner mohli prohledat technici.“

„Jo, a prohledají ho ještě jednou. Potřebovala jsem zjistit, jestli tam vrah odhodil něco z Alviných věcí. Nebo vražednou zbraň. Mají tady hlídače?“

„Momentálně ne. Je tu plot, kamery a zatím probíhají spíš demoliční práce. Až sem začnou navážet nový materiál, posílí ostrahu.“

„Takhle velkou zakázku neřídí jenom jeden šéf.“

„Momentálně probíhají demolice a ty řídí Geraldí.“

„Dobře.“ Eva vytáhla ze soupravy ubrousek a utřela si ruce. „Rozdělíme se a najdeme místo činu. Stopa míří tímhle směrem, ale končí – nebo spíš začíná v místě, kde oběť částečně vypadla z plachty. Hádám, že vrah ji zabil někde za plotem, ale mimo dosah světel.“

Vykročila podél stopy. „Musíme prověřit Singera, předáka a každého, kdo sem má přístup po pracovní době. Tím začneme a...“

Zarazila se, když uslyšela svoje jméno. Volala na ni osmnácti, možná dvacetiletá dívka, která k nim běžela přes staveniště.

Tričko, všimla si Eva, džíny, kozačky a výrazně růžové vlasy částečně zakryté kšiltovkou.

Usoudila, že jde o jednu ze zdejších zaměstnankyň, a napadlo ji, jestli jí někdo neušetřil práci a nenašel místo činu.

„Poručíku,“ vyhrkla dívka udýchaně – po pohledném obličejí, téměř stejně růžovém jako vlasy, se řinul pot.

„To jsem já.“

„Poznala jsem vás, i vás, detektive. Musíte jít se mnou. Hned.“

„Kam a proč?“

Dívka mávla rukou. „Tělo. Je tam tělo.“

Eva trhla palcem za sebe. „Myslíte tohle tělo?“

„Ne, ne, ne. Manny – ehm, Manuel Best, mi řekl, co se stalo a té ženy mi je líto, ale tak jsem se dozvěděla, že tu jste a jdu sem.“

„Tím myslíte, že jste našla jiné tělo?“

„Přesněji – já ne. Mackie ho našel. Nebo aspoň část. Říkal, že mám zavolat poldy, a já na to, že jste tady, a on, ať pro vás doběhnu. Musíte jít se mnou.“

„Strážníci! Zůstaňte u oběti, dokud nedorazí lidi z márnice, a hlídejte místo činu, dokud nepřijedou technici. Kam jdeme?“ obrátila se na dívku.

„Zhruba o blok dál.“

„Je to součást staveniště?“

„Ne, ne, k tomuhle to nepatří. Tady staví Singer Developers. My jsme v Hudson Yards Village, to jsou obytné a kancelářské budovy s pasáží, obchody a s parčíkem.“

Eva se rozhodla, že vůz nechá tady a dojde na místo pěšky – bude to rychlejší.

„Jak se jmenujete?“

„Pardon. Jsem Darlie Allenová.“

„A jak znáte mého svědka?“

„Vašeho... jo, vy myslíte Mannyho. Je nás pár, co po práci chodíme na pivo – nebo na něco jiného chlazeného. Párkrát jsme si spolu vyšli. Právě nastoupil u Singera a tenhle víkend budeme mít rande. Napsal mi o té mrtvé chudince. Hodně ho to rozrušilo. A někdo mu řekl, že vyšetřování vedete vy, takže když jsme našli tělo, běžela jsem pro vás.“

„Jak jste ho našli?“

„Už jsme dokončili demolici hlavní části staré budovy. Bývala tam restaurace. Právě jsme rozbíjeli podlahu, starou betonovou desku. Šéf říkal, že neodpovídá normě – sakra, pořádný kus už se sám rozdrolil –, a tak ji dáme pryč celou. Dívala jsem se, protože se chci naučit pracovat se sbíječkou. Odlomil se velký kus a já jsem viděla, že šéf měl pravdu – tenkrát odvedli opravdu mizernou práci. Pod podlahou byla velká dutina a to není bezpečné. Pod restaurací je i sklep, kde už došlo k závalům. A tam to leželo.“

„Tělo pod betonem? Takže ostatky. Kosti?“

„Jo, ale lidské. Nejsou zvířecí. Moc jsem si je neprohlížela, protože to je docela hrozné. Viděla jsem, že pod betonovou deskou je hlavně špína, shnilé podpěry a polámané traverzy, ale taky něco jako dutý prostor a v něm leželo to tělo – ostatky.“

Dorazily k železnému schodišti, u něhož stál bezpečnostní android. Kývl na Darlii.

„Slečno Allenová, poručíku Dallasová, detektive Peabodyová, můžete jít dál.“

„Je to nad starými kolejemi. Revitalizujeme projekt, s kterým začali ještě před městskými válkami. Nestihli to a pak se stavělo jen tak halabala, aby už něco stálo, chápete.“

„Jo.“

Jejich kroky řinčely na železných schodech.

„Tentokrát to uděláme pořádně. Mackie říká, že stavíme klenot, a stavíme tak, aby vydržel.“

Eva žádný klenot neviděla. Viděla staveništní chaos s jednou částí ohrazenou lany, a o něco dál k severu vznikající kostru něčeho, co podle jejího odhadu časem bude obytný dům.

„Kdo to tu vede?“

„Mackie. Seženu ho.“

„Jo, sežeňte. Ale komu to patří? Kdo tenhle projekt financuje?“

„Ehm. Vy.“

Eva se podívala do Darliiných velkých, zmatených zelených očí. „Sakra,“ vzdychla.

Darlie odběhla k hloučku lidí, kteří stáli u ohraničené oblasti.

„Můžu zavolat Roarkeovi,“ nabídla se Peabodyová. „Bude ho to zajímat.“

„Jo.“ Evina manželka a majitele skoro všeho v celém vesmíru to opravdu bude zajímat. „Nejdřív se podíváme, co tu máme. Sakra,“ zopakovala a pokračovala v chůzi. Od hloučku u ohraničené oblasti se oddělil černoch, který vypadal, že by dokázal ohnout dvě sbíječky najednou, aniž by se zapotil, a vykročil jim naproti.

Eva mu hádala přibližně čtyřicet let; byl absurdně pohledný a měl postavu jako bůh i v pracovních džínách a ochranné vestě. Na hlavě mu seděla přilba.

„Jim Mackie, ale můžete mi říkat jenom Mackie. Řídím to tu. Místo, kde jsme ji našli, jsem dal ohraničit provazy. Hádám, že se nepletu, když říkám *ji*.“

„Ji?“

„Jo, podle mě to je žena, protože jsou vlastně dva. Bohužel. Byla těhotná, když zemřela, protože je u ní něco, co vypadá jako novorozeně nebo plod. Hrůza.“

Sejmul přilbu a utřel si čelo hřbetem ruky. „Dost mě to vzalo. Ehm, ta kostička.“

„Dobře. Odvedte, prosím, svoje lidi někam jinam a já a moje kolegyně se na to podíváme.“

„Jistě. Jestli se k ní budete potřebovat spustit dolů, dám vám bezpečnostní pás. Staré schody se zhroutily ještě předtím, než jsme začali s demolicí. Těm podpěrám nevěřím a přizemí pod námi je právě tak špatné – nerekonstruujeme to bez důvodu. Odvedli tady práci na hovno. Pardon, omlouvám se. Jsem rozčilený.“

„Práce na hovno mě taky rozčiluje.“

Tím si od něj vysloužila úsměv. „Slyšel jsem, že jste v pohodě. Čekal jsem to, protože velký šéf je taky v pohodě. Když děláte pro Roarkea, nemůžete odvádět mizernou práci. Dáváte si záležet, jinak letíte.“

„Ona je stejná,“ poznamenala Peabodyová a předák se znovu usmál.

Pak se odvrátil. „Jděte tam odtud, ustupte. Jestli je tu někdo z budovy číslo jedna, vraťte se do práce.“

Podle toho, jak se všichni rozprchli, Eva usoudila, že si Mackie opravdu dává záležet na kvalitní práci a že ví, jak vést podřízené. Přistoupila k lanu.

O stavebních pracích, betonu, trámech a traverzách toho moc nevěděla, ale i tak jí bylo jasné, že se nedívá na dobře odvedenou práci. Velkou část výplně tvořil spíš prach než kameny. A uprostřed toho všeho, zhruba o dva a půl metru

níž, mezi dvěma napůl zhroutenými stěnami, ležely ostatky jednoho dospělého a jednoho plodu.

Je moc malý, než aby se dal označit za dítě, pomyslela si Eva. Plod ležel schoulený do sebe – stejně jako ta žena –, patrně tak, jak byl v čase smrti v děloze.

„Víte, kdy tu položili beton? Nebo nalili, či jak se tomu říká?“

„Vím. Ne na den přesně, ale v roce 2024. Jestli se dá věřit – taky docela mizerným – záznamům, bylo to na konci léta nebo začátkem podzimu. Pokud existují i nějaké lepší záznamy, Roarke vám nejspíš bude schopný říct i den a hodinu.“

Ano, to bude, ačkoliv na sklonku léta 2024 mu to tady určitě nepatřilo. Tehdy ještě ani nebyl na světě, pomyslela si Eva.

Ale bude vědět, kdo budovu vlastnil. Znáť majitele i developera. A to, co nebude vědět, rychle zjistí.

„Vezmu si ten bezpečnostní pás, Mackie. Peabodyová, zavolejte DeWinterové, ať sem přijede.“

Budou potřebovat soudní antropoložku, ale mezitím se Eva chtěla podívat na ostatky zblízka. Ať patřily komukoliv, teď se o ně postará, stejně jako o Alvu Quirkovou.

„Já zavolám Roarkeovi.“

Mackie někoho poslal pro pás a Eva vytáhla videofon.

Na displeji se objevila Caro, Roarkeova sekretářka. „Dobré ráno, poručíku.“

„Omlouvám se, Caro. Musíte mi ho sehnat.“

Caro, výkonná jako vždy, jen přikývla. „Okamžik.“

Displej zmodral a Eva si pomyslela, že by Caro řekla totéž, a stejným tónem, ať by Roarke seděl sám ve své pracovně a popíjel kávu, nebo předsedal schůzi ohledně koupě Grónska.

Neměla podezření, že by Roarke opravdu kupoval Grónsko, ale kdyby mohl a chystal se k tomu, Caro by jen zdvořile řekla: „Okamžik.“

Ohlédla se na Mackieho, který právě zvedal bezpečnostní postroj. „Ještě vteřinku.“

Na displeji se objevil Roarkeův obličej a Eva o pár kroků poodešla.

Roarke se neusmíval. Věděla, že není podrážděný, jen ustaný. Zářivě modré oči se upřely do jejích. Ujišťuje se, že jsem v pořádku, pomyslela si.

„Promiň,“ spustila. „Doufám, že jsi zrovna nekupoval Grónsko.“

„Zrovna teď ne.“ Z hlasu mu probleskoval irský přízvuk jako ranní mlhy. „Něco se stalo.“

„Cestou do práce jsem vyfasovala případ, i když o ten nejde, ale o jiný– objevil se blok od prvního. Ve tvém, nebo možná spíš pod tvým projektem Hudson Yards Village.“

„V jaké části?“

„Ehm...“ Eva se ohlédla na Mackieho. „V jaké části projektu jsme?“

„Přímo v budoucí Nebeské zahradě.“

„Nebeská zahrada. Ve sklepe pod nějakou restaurací, co jste zrušili. Dělníci rozbíjeli betonovou desku a našli ostatky. Lidské ostatky. Dva lidi. Vypadá to na ženu a plod. Přijede sem DeWinterová, aby si je prohlédla a potvrdila můj odhad.“

„Těhotná žena pohřbená pod betonovou plošinou?“

„Vypadá to tak. S jistotou vím jenom tolik, že tu jsou dvoje lidské ostatky. Vzhledem k tomu, že desku postavili nebo nalili skoro před čtyřiceti lety, aspoň podle tvého předáka, odhaduju, že ostatky jsou tady pár desítek let. K tomu se taky vyjádří DeWinterová.“

„Zatracená práce.“ Roarke si prohrábl hřívou hustých černých vlasů. „Během deseti minut vyrazím za tebou.“

„Dobře. Musím zastavit stavební práce, dokud...“

„Ano, jistě, o to se postaráme. Hned jsem tam.“ Roarke ukončil spojení.

„To bude zábava,“ zahučela Eva a ohlédla se na Peabodyovou; ta na ni kývla a zakroužila prstem ve vzduchu. O to větší, pomyslela si Eva, že se tu zakrátko ukáže i elegantní doktorka DeWinterová.

Vrátila se k Mackiemu, podívala se na pás a dolů do otvoru. „Tak dobře, pomozte mi, ať se ujistím, že nejde o nějaký úchylný žert.“

V obličejí mu zasvítala naděje. „Jako že ty kosti možná nejsou pravé?“

„To zjistím za minutku.“

Byly pravé, ale musela si to ověřit, i když to znamenalo viset na zatraceném laně nad hromadou rozbitého betonu, travers, skob, kamenů a bůhvíčeho ještě.

„Tenhle postroj udrží desetinásobek vaší váhy,“ řekl Mackie, když prostrčila ruce mezi popruhy. „A má dobré polstrování, takže se do vás nebude nic zařezávat.“

Upravil jí popruhy, zkontroloval pojistky a karabiny.

„Už jste to někdy použil?“ zeptala se Eva.

„Jo. Nejsem desetkrát těžší než vy, ale vsadím se, že nejmíň dvakrát ano, a neměl jsem problém.“

„To ráda slyším.“

„DeWinterová je na cestě.“ Peabodyová se taky podívala dolů do jámy. „Chcete, abych se tam spustila s vámi?“

„To nemá smysl. Natočím to do záznamu, potvrdím, že to jsou lidské ostatky, a uvidím, jestli tam ještě něco najdu. Potřebuju terénní soupravu.“

„Zahákne ji tady za ten kroužek,“ podotkl Mackie. „Ať máte volné ruce.“ Podal Evě pracovní rukavice. „A chraňte si je. Slaňujete někdy?“

„Ne, pokud se tomu můžu vyhnout.“ Mackie se zasmál a Eva pokrčila rameny. „Jo, vím, jak na to. Jděte na to druhé staveniště, Peabodyová, a začněte s výslechy. Taky potřebujeme zjistit co nejvíc o oběti.“

„Jste připravená,“ řekl Mackie. „Sestupujte pomalu. Je tam hodně sutin a v místě, kde leží ostatky, mezi stěnami, není lité beton, takže nebude moc stabilní.“

„Jo, to vidím. Peabodyová, DeWinterová si musí vzít výbavu na vyzvednutí ostatků.“

„Víš o tom.“

Jistěže ví, pomyslela si Eva a přiznala si, že jen oddaluje okamžik, kdy se spustí dolů.

„Tak dobře.“ Shýbla se pod lano a znovu se pozorně zadívala do jámy, aby si v duchu zmapovala trasu. Pak se otočila k jámě zády a navlékla si rukavice.

Chytila se provazu, trochu ho povolila, přimkla se k němu a zahájila sestup.

Pozor na překážky, pomyslela si. Ohlížela se za sebe, s nohama kolmo ke stěně, a udržovala pomalé, ale plynulé tempo. Vyhýbala se sutinám, traverzám i rozbitým trámům.

Z hloubky dvou metrů zavolala nahoru: „Přesunu se o půl metru doleva. Potřebuju se přiblížit víc. Je přímo pod trámy mezi stěnami. Jak pevné podle vás ty trámy jsou?“

„Zatím vydržely. Jistíme vás, poručíku. Nikam nespádnete.“

Eva se sice určitě nechtěla propadnout a rozplácnout se na sutinách, ale větší obavy měla o ostatky.

Spustila se na přelomený trám a zkusmo na něm zapérovávala. „Připadá mi dost pevný.“

Klekla si, svlékla si pracovní rukavice a zaizolovala si ruce. A pozorně si prohlédla svou druhou a třetí oběť toho rána.

2

Není to žádný žert, pomyslela si, když vytáhla baterku.

„Lidské ostatky, jedny ženské. To poznám i bez DeWinterové. DeWinterová určí přibližný věk, rasu, výšku a váhu. Druhé ostatky, plod nebo hodně malé dítě. Na délku neměří víc než čtyřicet centimetrů.“

Posvítila si na ženinu lebku. „Lebka dospělé ženy je poškozená, jsou na ní praskliny. A taky má poraněnou levou ruku – patrně od pádu. Vypadá to na levé rameno – jestli se po dopadu už nepohnula, spadla na levý bok. Něco má na... Zlatý prsten, snubní? Na prostředníku levé ruky. Pořád tam je.“

Vylovila z terénní soupravy pinzetu a sejmula prsten ze zahnutého kostnatého prstu. „Žádná rytina. Obyčejný prsten ze žlutého zlata.“

Uložila ho do sáčku na důkazy.

„Vidím roztržštěné druhé a třetí žebro na levé straně.“

Naklonila se blíž. „Průstřel srdce. Poškození kostí bude od kulek. Před pětaticeti nebo čtyřiceti lety bylo mezi lidmi plno střelných zbraní – jestli zemřela opravdu tehdy. Až budeme ostatky zvedat, musíme najít i kulky. Něco vidím.“

Posvítla si o kousek vedle a znovu použila pinzetu. „Náušnice.“ Pečlivě ji ometla štětečkem. „Poválečný styl, kroužek ze žlutého zlata s trojúhelníkem ze stříbra nebo možná bílého zlata uvnitř. Nemůžu hledat druhou, jestli je z páru, protože bych narušila ostatky. Tým, který je bude vyzvedávat, se po ní musí podívat. Taky má zlatý náhrdelník, pořád na krku, takže ho nechám na místě. Jde o zhruba pětadvacet centimetrů dlouhý zlatý řetízek s přívěskem v podobě dvou, jak se jim říká – labutí. Dvě labuť spojené dohromady, aby jejich krky vytvořily tvar srdce.“

Kromě toho má hodinky. Zlaté hodinky.“ Holčiči, pomyslela si Eva. Drahé. „Jedna bota. Dámská, pravděpodobně z kůže, protože se úplně nerozložila. Žádné stopy po videofonu nebo průkazu totožnosti. Technici by měli prohledat i okolí. Mohlo jít o loupež, ale nevzali by si pak lupiči šperky? A odmítla by je vydat, když byla těhotná? To si nemyslím. Zastřelit ji poté, co jste si vzali cennosti, dejme tomu, ale před tím? To nedává smysl.“

Přesunula se a zaměřila se na druhé ostatky.

Jsou tak maličké, pomyslela si a zvedla se v ní vlna soucitu. Sakra, i můj kocour je větší.

„Druhé ostatky pravděpodobně patří plodu – vzhledem k jeho poloze u ženských ostatků. To není náhoda. Neznámého pohlaví. Nevím, jestli bych to poznala, i kdyby nebyl takhle schoulený. Temeno je...“ Vzpomněla si, jak Mavis mluvila o měkkém švu na Bellině hlavičce. O tom, že dětská lebka zůstává pružná ještě několik týdnů po porodu.

„Měkké švy,“ zamumlala. „Žádná viditelná zranění.“

Protože plod zemřel v matčině břiše, než se třeba jen jedinkrát nadechl.

Na jedné straně vedle těla bylo něco na způsob venkovní stěny. Z betonových tvárnic. A na druhé straně cihlová zeď. Zhruba metr před venkovní stěnou.

Zazdili tě, co? Hajzlové.

„Dallasová? Jste v pořádku?“

„Jo.“ Mávla na Peabodyovou a pomalu, opatrně sestoupila z trámu na hromadu sutí.

Cosí se pohnulo a Eva zatajila dech.

Když se kolem ní nic nezbortilo, přiblížila baterku k ostatkům.

„Jsou tady kulky. Dvě. Nemůžu je bezpečně zvednout, aniž bych narušila ostatky nebo tu sama neskončila pohřbená.“

„Měla byste vylézt,“ zavolala Peabodyová. Její hlas jasně zbarvila nervozita. „Už toho máte do záznamu dost.“

„Pravděpodobná příčina smrti neidentifikované ženy: dvě střelné rány do hrudi. Pravděpodobná příčina smrti u druhých ostatků... je vlastně stejná, nemám pravdu? Má zjištění potvrdí doktorka DeWinterová a soudní patolog.“

Eva uložila sáčky s důkazy a navlékla si rukavice.

„Vytáhněte mě.“

Nahoře odhákla terénní soupravu a podala ji Peabodyové. „Potřebujeme, aby se po vyzvednutí ostatků dolů podívali technici. Zavolejte jim a domluvte to.“

Stáhla si rukavice a Mackie jí odepnul postroj.

„Musím vám to tu zavřít, Mackie.“

„Celý projekt? Budova číslo jedna – ta, kterou stavíme, je půl bloku od téhle plánované zeleně.“

„Plánovaná zeleň je místo činu.“ Eva se zamyslela. „Ale... Dokážete tuhle oblast nějak zajistit a dostávat se k té budově jinudy?“

„Jo, to jde, už teď sem chodíme ze dvou jiných míst. A během tří hodin můžu nechat postavit plot a celé to ohradit. Tahle vyvýšená plošina bude park, chápete? Přístupný veřejnosti a vůbec všem, a támhle bude soukromá zahrada pro

nájemníky. Budou to domy s byty i s kanceláři. S obchody na úrovni ulice.“

„Proč bouráte zrovna tady?“

„Otestovali jsme všechny plošiny a tahle v sobě měla dutiny. To jste ostatně viděla sama z první ruky. Tam, kde to bylo potřeba, jsme něco opravili nebo vyztužili. Podstatná část toho, co tu tenkrát začali stavět, byla vybombardovaná nebo poškozená během městských válek. A když stavební práce pokračovaly, dělalo se většinou narychlo nebo v pořádné kvalitě.“

Eva zalovila v paměti. „Bývaly tu obchody a restaurace. Nad West Side, že ano?“

„Jo, přesně tak, ale mizerně postavené a nikdy se nepodařilo pořádně rozběhnout jezdicí schody. Navíc se projekt nikdy úplně nedokončil, takže to tady nakonec zarostlo a rozpadalo se, dokud to předloni nekoupil šéf.“

„Předloni.“

„Má velké vize. Ale to víte sama, ne? Nějakou dobu trvalo, než návrh dostal takovou podobu, jakou šéf chtěl. Je to velký projekt.“

„To vidím. Větší než ten, na kterém dělá Singer.“

„To ano, víc než dvakrát. Takže chvíli trvá, než máte hotové plány, technické výkresy, razítka a povolení...“

Najednou vykulil oči. „Ta je od vás? Na poldu vypadá moc nóbl.“

Má pravdu, pomyslela si Eva. Garnet DeWinterová vypadala na poldu moc nóbl. Ale taky nebyla policistka.

„Soudní antropoložka. Doktorka přes kosti,“ dodala Eva, zatímco Mackie sledoval, jak se k nim DeWinterová blíží.

Proboha, má vysoké podpatky, pomyslela si Eva. Šarlatové střevíčky, odpovídající barvou přiléhavým šatům. Vypadala vznešeně a nesla obrovskou tašku. Eva si všimla, že změnila účes. Vlastně ani ne tak účes – pořád měla vlasy stažené do volného ohonu, který jí visel na šíji, ale změnila barvu na měděný odstín, který, jak Eva připustila, se vhodně doplňoval s její pletí odstínu mokka kávy.

Peabodyová na DeWinterovou kývla a ukázala si na vlasy. „Moc vám sluší.“

DeWinterová se usmála. „Taky se mi líbí. A vám to taky sluší.“ Podívala se na Evu a její úsměv povadl. „Dallasová.“

„DeWinterová. Tohle je Mackie, místní předák.“

DeWinterová mu podala ruku a zhodnotila ho pohledem. „Pane Mackie.“

„Ehm, říkejte mi jenom Mackie.“

„Mackie. Jede sem tým na vyzvednutí ostatků,“ řekla DeWinterová směrem k Evě. „Ale chtěla bych je vidět na místě.“

„Hodláte se tam spouštět, když máte na sobě tohle?“

„Pokud budu mít pocit, že potřebuji prozkoumat ostatky na místě, mám s sebou patřičné vybavení. Tam dole?“

Spolu s Evou a Mackiem přistoupila k lanu. „Tohle byla součást starého vyvýšeného nástupiště?“

„Ano, madam.“

„A teď tu má vyrůst prostor pro byty a obchody?“

„Ano, madam.“

DeWinterová se na Mackieho znovu usmála. „Tuhle plošinu jste museli rozbourat?“

„Ano, madam. Otestovali jsme ji a materiál nebyl dostatečně kvalitní. Vůbec neměl být použitý k tomuhle účelu a uvnitř desky jsme odhalili dutiny. Navíc jsme měli podezření, že i některé výtahy nemusejí být podle norem – přinejmenším podle dnešních norem. A tak jsme se do ní pustili sbíječkami a našli jsme je.“

„Měly jsme mrtvolu na druhém staveništi blok odtud,“ podotkla Eva. „A přesunuly jsme se sem.“

„Rušné ráno.“

„Mackie říká, že tuhle plošinu stavěli v roce 2024.“

„To mi pomůže. Budu schopná potvrdit, jestli tu ostatky leží tak dlouho. Žena a plod. Spustím se dolů, abych je prozkoumala.“

„Já už jsem tam byla.“ Eva si vzpomněla na vlastní sestup, a ačkoliv nebyly s DeWinterovou nejlepší kamarádky, rozhodla se ji toho ušetřit. „A mám to na záznamu. Shora

a z tohoto úhlu to není vidět, ale žena má v sobě dvě díry. Levá strana, druhé a třetí žebro. Viděla jsem i dvě kulky. Nemohla jsem se k nim dostat, ale mám je natočené.“

„Víte jistě, že kosti poškodily výstřely?“

„Tak jistě, jak to jde poznat jenom očima. S největší pravděpodobností spadla na levý bok. Poranila si levou ruku, vykloubila si levé rameno. Má i poškozenou lebku, ale nepřípadalo mi to jako po úderu tupým předmětem. Nejspíš od pádu. Prásk prásk a bylo to.“

„Uvidíme.“

„Z prostředníčku na levé ruce jsem jí stáhla prsten, patrně snubní. Na druhých ostatecích nejsou viditelná zranění.“

„Když se zastaví matčino srdce, přestane téct krev a skončí přísun kyslíku. Plod nepřežije. Můžu vám sdělit příčinu smrti, rok smrti, věk obětí a tak dále – a taky to udělám. Jestli to půjde, odeberu DNA, a pokud byla v systému, povím vám jméno. Jinak vytvoříme nákres a hologram.“

„To umíte?“ zeptal se Mackie. „Zjistit, jak vypadala?“

„Umíme.“ DeWinterová na něj mrkla. „Mám na oddělení vynikající odborníci na rekonstrukce obličejů.“

„Jak dlouho to potrvá?“

Koketní výraz zmizel a DeWinterová se podívala na Evu. „Dokud to nebude hotové. Na vás pak je zjistit, kdo to provedl a proč.“

„Vy dělejte svoji práci, já udělám svoji.“ Eva si všimla Roarkea; otočila se a vykročila k němu. „Stalo se to, než ses narodil,“ prohodila.

„Rozumím.“ Podíval se přes ni na DeWinterovou. „A přesto se my tři setkáváme nad podobným případem už podruhé, nemám pravdu? Doufejme, že se z toho nestane obyčej.“

„Vím, že je chceš vidět, ale nejdřív se tě zeptám, od koho jsi koupil tuhle nemovitost.“

„Prodávající vlastně byli dva, protože jsem chtěl celý komplex a část změnila majitele zhruba před třiceti lety, možná ještě dřív, a pak znovu přibližně před dvanácti – tehdy jsem ještě neměl dost peněz. Západní část jsem koupil od Nolana a synů,

kteří přecenili svoje síly, dalo by se říct, zejména protože přeplatili majetková práva k prostoru nad povrchem pozemku, a tuhle část jsem předloni vymámil od Singer Developers.“

„Od Singera? Opravdu?“

„Ano. Je správný můj odhad, že tvůj první případ se týká jejich projektu?“

„Je. Nevidím spojitost mezi umlácením bezdomovkyně dneska brzy ráno a vraždou těhotné ženy skoro před čtyřiceti lety. Ale jeden nikdy neví.“

„Pokud tam je, ty ji odhalíš.“ Než ho Eva stačila zarazit, políbil ji na čelo.

„Jsem ve službě.“

„To my oba.“ A přešel k ohrazené jámě.

„Nepříjemná věc, šéfe.“

„Ano. Bože, čeho lidi nejsou schopní. Garnet, myslíte, že spadla?“

„Dallasová se domnívá, že u ní našla průstřely levých žeber i kulky.“

„Čeho lidi nejsou schopní,“ zopakoval Roarke. „Takže, Mackie, newyorská policie nám na nějakou dobu zastaví práce.“

„Poručík říkala, že sem máme dát plot a tuhle oblast uzavřít. Budovu číslo jedna můžeme stavět dál podle harmonogramu.“

„Zařídte to, ano? A zařídte taky, ať jsou zamčené schody sem. Já se postarám o to, aby poldové měli v případě potřeby vstupní kódy.“

„Pustím se do toho. Jestli budete něco potřebovat, poručíku, detektive, madam, stačí, když pošlete pro Mackieho.“

Předák odklusal a Roarke se otočil k Evě. „Potřebuješ ode mě něco?“

„Plno informací a veškeré údaje nebo plány, které máš, nebo ke kterým se dokážeš dostat, z doby, kdy tuhle budovu stavěli. Já si promluvíím se Singerem.“

„Teď firmu řídí Bolton Singer,“ řekl Roarke. „Čtvrtá generace majitelů. Prodej téhle nemovitosti jsem dohodl s ním.“

„Potřebuju jejich záznamy. I tehdy měli někoho, jako je Mackie. Možná je ještě u nich. Potřebuju vědět, kdo tady

pracoval nebo kdo sem měl přístup, když se sem dostala ona. Nedá se vyloučit, že někdo beton rozboural později a pak díru zase zabetonoval.“

„To asi nedá. V době, kdy zemřela, se tu po okolí stavělo víc budov.“

„Takže se někdo rozhodl, že ji zabije, měl přístup k budově nad touhle deskou, udělal do ní díru, hodil tam tělo a zas to narychlo zabetonoval. Je to možné.“

Ale taky to je hodně práce, pomyslela si Eva.

„Pravděpodobnější je, že mrtvou sem hodili před vybetonováním desky. Každopádně potřebuju vědět, co tady stálo za dům a kdo sem měl přístup.“

„Do večera ti to povím.“

„Prima. DeWinterová, vy mi zjistěte, jak dlouho tu je. To je důležitý údaj, abychom vypátrali, kdo ji sem dostal.“

„To bude trvat delší dobu než do dnešního večera, ale zjistíme to. Tady je můj tým na vyzvednutí ostatků.“

„A technici. Náušnice, kulky,“ připomněla Eva DeWinterové. „A pořád má na sobě náhrdelník a hodinky. Ty taky potřebuju, stejně jako cokoliv dalšího, co najde váš tým nebo technici.“

Podívala se na náramkový počítač. „Musíme se s Peabodyovou vrátit k prvnímu případu.“

„To, co najdou, vám mají poslat na ústředí, nebo rovnou do laboratoře?“

„Do laborky. Někdy během dne nebo zítra se tam zastavíme.“

„Já budu ještě nějakou dobu tady,“ řekl Roarke.

„Zůstaneme ve spojení.“

Eva – v závěsu s Peabodyovou – seběhla z kovových schodů.

„Je to přitažené za vlasy,“ poznamenala Peabodyová, „spojovat vraždu, ke které mohlo dojít před sedmatřiceti lety, s vraždou bezdomovkyně o půldruhého bloku dál. Firma Singerových vlastní první místo a staví na něm. A vlastnila a stavěla i na druhém místě v čase, kdy pravděpodobně došlo k zavraždění té neidentifikované ženy – ale ano, je to přitažené za vlasy. Jo, a mají partnera, trochu jsem si je proklepla,

zatímco jste zkoumala ostatky. Singer se na rozvoj oblasti, kterou nazývá Říční vyhlídka, spojil s Bardovovou stavební společností.“

„Bardov?“ To jméno Eva znala. „Víte něco konkrétního?“

„Zatím ne, ale můžu se na to podívat.“

„Dobře, podívejte se, a taky se podíváme na jejich partnera, protože tuhle firmu vlastní ruský gangster.“

„Vážně?“

„Na gangstery mi to připadá jako fušerská práce,“ zamyslela se Eva, „ale na druhou stranu splnila svůj účel. Ta žena mohla patřit k některé z těch dvou společností, pracovat pro ně – jestli měli přístup k rozestavěné budově. Musíte mít důvod, abyste někoho takhle schovala, v podstatě pohřbila. Zazdili ji tam, Peabodyová.“

„Viděla jsem tu vnitřní cihlovou stěnu. Jiný účel neměla. Mackie to říkal taky.“

„Vrah nechtěl, aby jenom zemřela. Chtěl, aby zmizela – chtěl utajit jakoukoliv spojitost, která mezi nimi byla. Jinak by ji hodil do řeky, nebo, k čertu s tím, do kontejneru.“

„Měla snubní prsten?“

„Měla správný typ prstenu na správném prstu, takže je to pravděpodobné. A ano, jestli určíme totožnost, ze všeho nejdřív se podíváme na manžela.“

„To musíme. A to dítě... podle ostatků muselo mít krátce před porodem, Dallasová, nebo už to bylo novorozeně.“

„To je otázka pro DeWinterovou.“ Ale sama si myslela totéž. „Bylo po městských válkách – nebo to tak zatím aspoň s vysokou pravděpodobností vypadá –, tahle oblast se uklidnila a začala tu probíhat obnova a rekonstrukce. Není pravděpodobné, že by někoho zastřelili na aktivním staveništi za bílého dne. Takže co tu dělala po pracovní době, za tmy?“

„To je zase otázka pro nás.“

„Jo, to je. Zjistíme, kdy přesně postavili budovu a kdy vznikla ta konkrétní část s vinným sklepem. Dokud nám DeWinterová nesdělí něco jiného, budeme se držet odhadnutého období a projdeme záznamy o pohřešovaných osobách.“

Jednalo se o těhotnou ženu a DeWinterová to upřesní na konkrétní věk, rasu a nakonec budeme mít i rekonstrukci obličeje. Do té doby,“ pokračovala Eva cestou k místu nálezu první mrtvoly, „sesbíráme co nejvíc jmen. Kdo sem měl přístup a zároveň měl těhotnou manželku, sestru, dceru, bejvalku, matku a tak dál. Kdo z nich ještě žije.“

„To všechno zabere nějaký čas.“

„Jo, ale nemyslím, že by na to oběť nějak zvlášť pospíchala.“

Vešly na první stavenišť. „Teď Alva Quirková. Odněkud pocházela a někdy v minulosti musela mít s někým nějaký bližší vztah.“

Eva si všimla vrchní techničky v bílém ochranném oděvu a zamířila k ní. „I tady se musíme ptát, kdo sem měl přístup. Kdo měl důvod být tu včera v noci? Yeeová.“

„Poručíku, detektive.“

„Nějaké otisky nebo stopy v kontejneru, případně na plachtě?“

„Ne.“ Yeeová, sotva sto pětapadesát centimetrů vysoká Asiatka, zavrtěla hlavou. „Dělníci, kteří něco vyhazují do kontejneru, nosí pracovní rukavice, a ten, kdo balil tělo, se zai-zoloval, nebo po sobě všechno otřel. Na plastu je otisk boty, jenže moc rozmazaný, než aby nám něco prozradil. Na vnitřní straně plachty je krev, vlasy a vlákna, ale zatím to vypadá, že všechny patří oběti. Předáme je Harvo.“

Eva věděla, že jestli bude mezi vlasy nebo vlákna jediné, které nepatřilo oběti, Harvo ho najde.

„Nějaké dobré zprávy?“

„Našli jsme místo činu.“

„Myslela jsem si, že ho najdete. Na jihozápad odtud, poblíž plotu.“

Yeeová se usmála a přikývla. „Nejste vy náhodou zkušená vyšetřovatelka?“

„Říkají mi to.“

„Nedivím se jim.“ Yeeová se odvrátila a vykročila. „Krvavá stopa začíná tady, protože vrah oběť špatně zabalil. Plastová plachta se uvolnila a krev se dostala ven poté, co ji protáhl – nebo protáhla nebo protáhli – podél plotu, bránou na

staveniště a ke kontejneru. Vzdušnou čarou je to jenom něco přes čtyři metry.“

U jihozápadního rohu plotu, za bránou a mimo dosah kamer si Eva prohlédla místo, kde zemřela Alva Quirková.

Do země se vsákla krev, kapky zůstaly i na plotě a skrz něj dostříkly na bok velkého rypadla – jeden technik z něj právě odebíral vzorky.

„Tenhle kout je docela zarostlý,“ poznamenala Eva. „Byla mimo světla i kamery a mohla se snadno vplížít dovnitř. Už jste to tu prohledali?“

„Na téhle straně plotu ano.“

Eva přistoupila k plotu, sedla si do dřepu a rozhlédla se. „Je odtud pěkný výhled. Viděla na město a taky by viděla každého, kdo by řekněme prošel bránou dovnitř nebo ven. Nedá se dohlédnout na přístupovou cestu z ulice, ale jestli někdo prošel bránou, všimla by si ho. Není pravděpodobné, že vrah dorazil vyzbrojený plastovou plachtou nebo páčidlem, ale vsadím se, že by oboje našel támhle v tom domku na náradí. Peabodyová.“

„Jdu to zjistit.“

„Předpokládala jsem, že už jste se dívaly. Pošlu tam techniky.“

Eva se podívala na Yeeovou a zavrtěla hlavou. „Odvolali nás k jinému případu kousek na jih odtud. Na jiném staveništi.“

„Něco jsem o tom slyšela. O co jde?“

„Lidské ostatky zazděné v bývalém vinném sklepě restaurace postavené po městských válkách. Pracuje na nich DeWinterová.“

Yeeové zasnívají oči zájmem. „Chcete, abych tam přesunula svůj tým? Tady už skoro končíme a někoho můžu poslat, ať odveze všechno, co jsme tu našli, do laborky.“

To by ušetřilo čas a Eva věděla, že Yeeová odvádí prvotřídní a důkladnou práci. „Jo, spojte se se svým dispečinkem a domluvte to. Budete muset slanit zhruba z třímetrové výšky – do toho sklepa se probourali shora. Ptejte se po Mackiem.“

„Jasně. Vteřinku.“

Yeeová se odvrátila a Peabodyová se vrátila bránou k Evě.

„Domek s náradím a drobnou výbavou. Všechno je uspořádané,“ dodala. „Viděla jsem role plastových plachet, páčidla, perličky, klíny, lopaty, krumpáče, hřebíky, nůžky na plech.“

„Yeeová tam pošle svoje lidi. Oběť viděla nebo slyšela vraha – případně oboje. Vrah dělal nebo říkal něco, co neměl. Quirková vytáhne zápisník. Musí zaznamenat přestupek nebo zločin a popsat provinilce. Ať elektronikáři prověří zabezpečení brány, jestli ho někdo nepřekonal. Pokud ne, vrah sem měl přístup. Všiml si jí, nebo na sebe upozornila sama. *Pro-miňte, ale tohle musím nahlásit.*““

Eva obešla místo činu.

„Co vám zbývá? Možná na ni zkusíte pouštět hrůzu, pokusíte se ji přemluvit, pohrozit jí, možná jí nabídnete úplatek. Možná, ale koneckonců je to svědkyně něčeho, k čemu si žádné svědky nemůžete dovolit. Musíte vědět, že si v tom domku seženete zbraň a plachtu. Musíte mít možnost, jak se dostat přes bránu.“

Eva zavřela oči a představila si to.

„Byli dva. Nejmní. Jeden zůstal u ní a dával pozor, aby nikam nezmizela, mluvil s ní, zatímco ten druhý šel pro zbraň. Drobná žena – proč ji prostě nezabít nebo neuškrtit? Moc času to nezabere, dvě rány do hlavy a hotovo. Odříznete kus plachty, zabalíte tělo – ale potřebujete zmizet, a tak pospícháte. Hodíte ji do kontejneru. Možná tím získáte den nebo dva navíc. Dělníci tam hází kdeco. Proč by se tam dívali? Trvalo by další den, než začne páchnout, ne? Možná ještě před tím ten kontejner odvezou do recyklačního centra.“

Eva se znovu rozhlédla. „Krev neuvídíte, pokud se od brány nepodíváte přímo sem. Neuvídíte ji zpoza plotu, kde probíhají stavební práce, dokud neodjedete s tím rypadlem. Seberete jí batoh a všechno, co měla – obzvlášť notes. Uděláte si čas, abyste očistili vražednou zbraň a vrátili ji na místo? Bylo by chytřejší, kdybyste ji vzali s sebou, strčili ji do batohu a zba-vili se jí někde jinde. Nemluvíme o žádných velkých myslitelích, ale na tohle dost rozumu mít mohli.“

„Zkontrolujeme, jestli na nějakém náradí nejsou stopy od krve,“ ujistila Evu Yeeová. „Nechám tady dva lidi, ať to dokončí, a ostatní začnou na druhém místě.“

„Díky. Budete schopní říct, z které role odřízli tu plachtu. Dnes ráno se ještě nezačalo s pracemi, takže půjde o nejčers-tvější odstřižení.“

„Jo, zjistíme to, a roli odvezeme na podrobnou analýzu.“

„Takže vám to tady přenecháváme, Yeeová. Peabodyová, my si teď popovídáme s místním předákem.“

„Dobrý lov, Dallasová,“ zavolala za nimi Yeeová.

„Vám taky.“

„Paulie Geraldí,“ spustila Peabodyová. „Strážnice Urlyová mi volala s tím, že vzhledem k dočasnému přerušení prací odjel na Singerovo ústředí, aby si promluvil se šéfem.“

„Tak je vezmeme při jednom. S Boltonem Singerem si promluvíme taky.“

„K jeho kanceláři se dá dojít pěšky. Je jenom dva bloky na východ a dva bloky na sever.“

„Zase chcete mít volnější kalhoty?“

„To by mohl být vedlejší užitek. Ale hlavně je moc pěkné dopoledne.“

Eva nemohla ani nechtěla popírat kouzlo jarního New Yorku.

„Možná, ale potřebujeme auto. Po těch rozhovorech – pokud nepovedou k okamžitému zatčení nebo k dalším výsle- chům – se zastavíme v márnici, abychom zjistily, co nám povědí o Quirkové. Pak pojedeme na ústředí a začneme podrobně prověřovat oběť – opakuju, odněkud musela pocház- et. V záznamech má mezery, tak je zaplníme.“

Začaly scházet ze schodů.

„Kromě toho se podíváme na hlášení o pohřešovaných oso- bách kvůli naší druhé oběti. Budeme potřebovat víc infor- mací o majitelích druhého staveniště a minulých prodejích. Nemáme čas na procházky.“

„Když to berete takhle.“

Došly k Evině autu a Peabodyová se posadila na sedadlo pro spolujezdcu. „Můžu si dát dietní limonádu? Začíná být horko.“

„Dejte si.“

„Kafe?“

Eva už se nadechovala k souhlasné odpovědi, protože káva se neodmítá. Ale zatímco se rozjížděla, uvědomila si, že se venku opravdu otepluje. „Pepsi.“

Peabodyová naprogramovala nápoje na palubním Auto-Chefu a Eva nechala počítač vyhledat informace o Geraldim.

Paul Thomas Gerald, šedesát dva let, spustil počítač. Běloch. Manželka Theresa Angela Bassetová, věk šedesát let, svatba v červnu 2032. Tři potomci: Paul, dvacet osm let, Carla, dvacet šest let, Anthony, dvacet pět let. Zaměstnán u Singer Developers od roku 2023 do současnosti. Expert na demolice, pracuje na vedoucí pozici.

Eva si poslechla další informace o zaměstnání, financích, vzdělání a trestních záznamech – pár drobných škraloupů, když bylo Geraldimu něco přes dvacet.

„V roce 2024 už u nich pracoval,“ poznamenala. „To znamená, že bude na seznamu, jestli se potvrdí datum té druhé vraždy. Teď se ještě podíváme na velkého šéfa. Počítači, prověř Boltona Kincada Singera z New York City.“

Rozumím. Pracuji. Bolton Kincade Singer, padesát devět let. Běloch. Manželka Lilith Anne Conroyová, padesát pět let, svatba v prosinci 2033. Tři potomci: Harmony, dvacet sedm let, Layla, dvacet čtyři let, Kincade, dvacet dva let. Prezident a výkonný ředitel firmy Singer Developers se sídlem v New York City. Zaměstnán u Singer Developers od roku 2026 do současnosti.

„Moment,“ zarazila Eva počítač. „Kde byl zaměstnaný a kde bydlel před rokem 2026?“

V letech 2020 až 2024 absolvoval denní studium na Konzervatoři Irvinga Allena. Od srpna 2020 do února 2026 bydlel v Savannah v Georgii.

Aby Eva ušetřila čas, zastavila v zóně pro vykládku zboží půl bloku od Singerova ústředí. „Tituly a zaměstnání z daného období?“

Získal titul v oboru hudební kompozice, instrumentálního a hlasového umění. V daném období působil jako hudebník na volné noze.

„Se zbytkem počkej. To je divné vzdělání pro šéfa developerské firmy.“

„Hádala bych, že si plánoval jinou budoucnost. Singer se chtěl stát zpěvákem.“

Eva přikývla a uvědomila si, že ještě neotevřela svoji pepsí. Prozatím ji odložila a rozsvítila ceduli s nápisem VE SLUŽBĚ. „Taky to tak vidím. Buď si to rozmyslel, nebo mu došly peníze.“

„Aspoň to zkusil,“ řekla Peabodyová, když vystoupily z auta. „Každopádně se tím snižuje pravděpodobnost, že byl tady, když zavraždili naši neidentifikovanou ženu.“

„Nebo tu byl na prázdninách, aby se pokusil přemluvit vyfukované rodiče, ať mu pošlou další prachy. Rozhodli se, že mu dají šanci prorazit zhruba během roku po škole. Když se ti to nepovede, je načase vrátit se nohama zpátky na zem a vydělávat si klasicky.“

„Vyhledala jsem tu konzervatoř. Neberou každého. Musíte projít písemnými zkouškami i konkurzem a komise pak hlasuje o přijetí. Je to drahá a exkluzivní škola.“

„A byla mimo nebezpečné oblasti během městských válek. Vsadím se, že rodiče mohli zatahat za nitky, aby na ni dostali svého jediného syna.“

„Poldové jsou cynikové, protože si to taky umím představit.“ Peabodyová se zastavila před vchodem do Singerovy budovy, aby ji zhodnotila pohledem.

„Impozantní,“ řekla potom. „Vyzářuje takovou tu důstojnou atmosféru starého New Yorku. Ale není tak velká ani působivá jako Roarkeovo ústředí.“

„A co je?“

Eva vstoupila dovnitř a přešla po mramorové podlaze haly, jež opravdu vyzářovala důstojnost starého New Yorku, ke staništi ostražky.

Zvedla odznak. „Paulie Geraldí a Bolton Singer.“

„Očekávají vás, poručíku?“

„Neřekla bych, že je moje návštěva překvapí.“

„Okamžik.“ Muž se odvrátil a krátce si s někým promluvil přes komunikátor v uchu.

Zatímco Eva čekala, rozhlédla se po vstupní hale. Lidé nastupovali do výtahů a naopak z nich vystupovali. Žádné obchody ani kavárny, ale velká obrazovka se Singerovými projekty – dokončenými, navrženými i právě realizovanými.

„Pan Geraldí je v kanceláři u pana Singera. Můžete jet nahoru. Výtahy A, padesáté patro. Někdo tam na vás bude čekat. Podepište se, prosím.“

Eva načmárala prstem na displej podpis a vykročila k výtahům.

„To bylo snadné,“ podotkla Peabodyová.

„Uvidíme, jak snadný bude zbytek.“

Eva počkala, až z kabiny vystoupí trojice mužů v oblecích, a nastoupila. „Bolton Singer, padesáté patro.“

Příjemnou návštěvu Singer Building, popřál jí počítač. Singer Developers je firma, která buduje nový New York plný života.

„Dva lidi by s tím asi nesouhlasili.“ Výtah se rozjel a Eva si zastrčila ruce do kapes.

3

Dvě výtahy se otevřely v padesátém patře a za nimi se objevila prostorná recepce, která dál rozvíjela důstojnou atmosféru tmavomodrými a krémovými odstíny a tmavým, lesklým dřevem. Na opačných koncích vysokého pultu pracovali dva lidé, za nimi se skvělo velké logo společnosti.

Eva slyšela, jak žena na pravém konci pultu vesele štěbetá na volajícího do videofonu: „Dobré ráno! Singer Developers! Jak vám mohu pomoci?“

Žena, která na ně čekala, nevypadala, že by se chystala štěbetat, ať už vesele, nebo jinak.

Měla krátké, inkoustově černé mikádo s konečky do hrotů. Povytáhla sice koutky úst, aby je zdvořile přivítala, ale její oči – zlatohnědého odstínu, který Evě připomněl různé nepříjemné plazy – zůstaly právě tak pronikavé a ostré jako hroty na účesu.

Kobaltově modré šaty jí dosahovaly ke kolenům, obepínaly atletické tělo a stavěly na odiv pěkně vyrýsované paže.

„Poručíku Dallasová.“ Podala jim ruku bez prstenu, zato s pevným stiskem. „Detektive. Jsem Zelda Dillerová, administrativní asistentka pana Singera. Právě má schůzku s panem Geraldím. Zavedu vás do jeho kanceláře.“

„Dobře.“

Vykročily a prošly širokým dveřním otvorem vlevo od recepčního pultu. Za otevřenými dveřmi po obou stranách bylo vidět kanceláře se sekretářkami a asistentkami pilně tukařícími do počítačů a se zavřenými dveřmi vedoucími do pracoven, kde, jak Eva předpokládala, se různí vedoucí a ředitelé věnovali tomu, čemu se vedoucí a ředitelé obvykle věnují.

„Vzhledem k nešťastným okolnostem...“, Zelda střelila po Evě pohledem, „jsem vám v harmonogramu pana Singera vyhradila třicet minut. Předpokládám, že to bude stačit.“

„To brzy zjistíme.“

Jak Eva očekávala, do kanceláře velkého šéfa vedly dvoukřídlé dveře.

Důstojnost tu ztělesňoval koberec pískového odstínu, tmavé dřevo, křesla pro návštěvníky potažená čokoládovou kůží a ústřední stůl, za nímž pracoval na počítači muž v tmavomodrém obleku s tenkými proužky.

Za otevřenými dveřmi vlevo Eva viděla muže v krátkých rukávech, jak přechází sem a tam a mluví do videofonu. Na zavřených dveřích vpravo byla mosazná cedulka se jménem administrativní asistentky.

Zelda zamířila rovnou k dvoukřídlým dveřím za ústředním stolem. Rázně zakleपालa a otevřela.

„Poručík Dallasová a detektiv Peabodyová, pane.“